

İçindekiler

HZ. HIZIR

7

HZ. YUŞA

15

HZ. DAVUD

19

HZ. SÜLEYMAN

35

HZ. LOKMAN

57

HZ. ÜZEYR

79

HZ. YUNUS

85

HZ. İLYAS, HZ. ELYESA VE HZ. ZÜLKİFL

99

HZ. ZEKERİYYA, HZ. YAHYA VE HZ. İSA

III

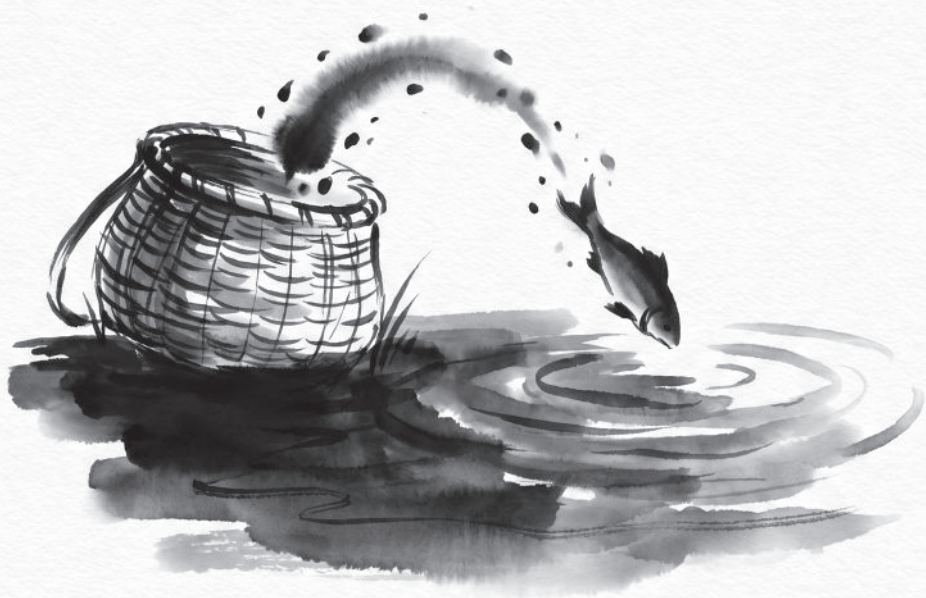
BU KİTAPTA GEÇEN BAZI KELİMELERİN

ANLAMLARINI MERAK EDİYORSAN...

161

KAYNAKLARI MERAK EDİYORSAN...

173

Hızır

Hızır'ın asıl ismi Belya bin Milkan'dı. "Yeşil adam" anlamına gelen Hızır lakabı ona sonradan verilmişti.

Peygamber Efendimiz, ona Hızır denilmesinin sebebini şöyle açıklamıştı: "Hızır, otsuz kuru bir yere otururdu da ansızın o kuru yer yeşillenerek peşi sıra dalgalanırdı."

Bazı İslam âlimlerine göre Yüce Allah, Hz. Hızır'a kıyamete kadar bir ömür vermişti. Hz. İlyas'la birlikte, zaman ve mekânla sınırlı olmayan bir hayat mertebesinde yaşıyorlardı. Her an her yerde bulunabilirler ve yemek-içmek zorunda değillerdi.

Ayrıca Hz. Hızır, bazı âlimlere göre veli bir zat, bazılarına göre ise peygamberdi. "İlm-i ledün" denilen çok özel bir ilme sahipti. Bu, olayların içyüzünü bilmeyi sağlayan, Allah'ın ilham yoluyla öğrettiği bir ilimdi. Gayba ait bazı sırları içeriyordu.

HZ. MUSA İLE HZ. HIZIR

Bir gün Hz. Musa, "Ya Rab! Kullarının sana en sevgili olanı hangisidir?" demişti.

Yüce Allah, "Beni daima zikreden ve unutmayandır" buyurdu.

"En hikmetli kulun hangisidir?"

"Hak ile hükmeden, heva ile hevesine uymayan."

"Yeryüzünde benden bilgili bir kulun var mı?"

"Var."

"Onu nerede bulabilirim? Beni onunla karşılaştırmamı diliyorum."

"İki denizin birleştiği yerdeki kayanın yanında, balığı kaybedeceğin yerde."

Karşılıklı bu konuşma üzerine Hz. Musa, yanına kız kardeşinin oğlu Yuşa b. Nun'u alarak yola çıktı. Yolculuk sırasında yemek için yanlarına bir miktar tuzlu balık almışlardı.

Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra iki denizin birleştiği yere vardılar. Hz. Musa yorgunluğunu gidermek için bir taşa yaslanıp uyudu. Bu sırada sepetteki balık canlanıp suya atladı ve denizin içinde kaybolup gitti.

Bunu şaşkınlıkla izleyen Hz. Yuşa, uyandığında durumu Hz. Musa'ya anlatmayı düşündüyse de bunu unuttu. Hz. Musa kalkınca yollarına devam ettiler. Ertesi günün sabahına kadar durmadan yürüdüler.

Karınları acıkmıştı. Hz. Musa, "řu yemeğimizi getir de yiyelim. Epeyce yorulduk" dedi.

Hz. Yuşa birden irkildi ve balığı denizde kaybettiğini hatırladı:

"Bak gördün mü?" dedi. "Onu sana söylemeyi unuttum. Balık canlandı ve şaşılacak şekilde denize atladı gitti."

Hz. Musa, "İşte aradığımız yer orasıydı" dedi ve geldikleri yolu gerisin geri döndüler.

Hz. Musa, kendisine bildirilen zatı, bir kayanın üstünde hırkasına bürünmüş şekilde buldu.

Bu zat, Hz. Hızır'dı.

Selamlaşıp tanıştıktan sonra Hz. Musa, "Allah'ın sana öğretmiş olduğu ilimden istifade etmem için sana tabi olabilir miyim?" dedi.

Hz. Hızır, kendisine tabi olmasının zorluğuna işaret ederek şöyle dedi:

"Sen benim yanımda bulunmaya tahammül edemezsin. İçyüzünden haberin olmayan bir şeye nasıl sabredebilirsin?"

Hz. Musa, "İnşaallah sen beni sabredenlerden bulacaksın. Hiçbir işte sana karşı gelmeyeceğime söz veriyorum" dedi.

Bunun üzerine Hz. Hızır arkadaşlığın ve kendisiyle beraber olmanın şartını şöyle dile getirdi:

"Eğer bana tabi olursan, sana o konuda bilgi verinceye kadar hiçbir şey hakkında bana soru sormayacaksın!"

Hz. Musa bu şartı kabul etti ve birlikte yola koyuldular. Hz. Yuşa ise onları yalnız bırakıp tekrar kavminin yanına döndü.

ÜÇ İLGİNÇ OLAY

Sahilde bir gemiye bindiler. Gemi bir müddet yol aldıktan sonra Hz. Hızır kesici bir aletle gemiyi deldi.

Bunu gören Hz. Musa dayanamayıp itiraz etti:

“Ne yapıyorsun, içindekileri batırmak için mi gemiyi deliyorsun? Doğrusu şaşılacak bir şey yaptın!”

Hz. Hızır yaptıkları anlaşmayı hatırlatarak, “Sen benim yanımda bulunmaya sabredemezsin demedim mi?” dedi.

Hz. Musa anlaşmayı unuttuğunu söyleyerek özür diledi.

Gemiden indikten sonra yollarına yaya olarak devam ettiler. Yolda oynayan birkaç çocuğa rast geldiler.

Hz. Hızır o çocuklardan birini yakalayıp öldürdü.

Hz. Musa bu akıl almaz olaya da itiraz etti:

“Bir cana karşılık (kisas) olmaksızın masum bir cana nasıl kıyarsın? Doğrusu çok kötü bir şey yaptın!” dedi.

Hızır tekrar anlaşmayı bozduğunu hatırlattı:

“Ben sana, benimle beraber bulunmaya sabredemezsin dememiş miydim?”

Hızır yine özür diledi:

“Eğer bundan sonra sana bir şey daha soracak olursam benimle arkadaşlık etme. O zaman benden ayrılmakta haklısın.”

Sonra yorgun ve aç bir vaziyette bir köye geldiler. Köylülerden yiyecek istediler ancak kimse onlara bir şey vermedi.

Köyden çıkarlarken yıkılmak üzere olan bir duvar gördüler. Hızır hemen o duvarı tamir edip sağlam hâle getirdi. Yaptığı bu iş için herhangi bir ücret de istemedi.

Hızır yine itirazda bulundu:

“İsteseydin bunlardan bu yaptığın işe karşılık bir ücret alırdık, karnımızı onunla doyururduk.”

OLAYLARIN İÇYÜZÜ

“İşte bu artık seninle ayrılmamızı gerektiriyor” dedi Hz. Hızır. “Şimdi sana sabredemediğin şeylerin içyüzünü anlatayım:

O deldiğim gemi, geçimini denizden sağlayan birkaç yoksula aitti. Ben onu kusurlu hâle getirmek istedim, çünkü peşlerinde her sağlam gemiye zorla el koyan bir kral vardı.

Öldürdüğüm çocuğa gelince... Onun anne ve babası mü'min kimselerdi. Çocuk onları azdıracak ve ikisini de inkâra sürükleyecikti. Onun için o çocuğu öldürdüm. Rableri o anne-babaya bu çocuktan daha temiz ve onlara daha çok merhamet eden bir evlat verecek.

Yıkılmakta olan duvar ise o şehirdeki iki yetim çocuğa aitti. Altında onlara ait bir hazine vardı. Babaları da iyi bir kimseydi. Rabbin diledi ki, onlar yetişkin çağa gelince hazinelerini oradan çıkarsınlar.

Bütün bunlar Rabbinden bir rahmet eseridir. Yoksa ben kendiliğimden yapmış değilim. İşte sabredemediğin şeylerin içyüzü budur.”

Hz. Yuşa

Hz. Yuşa, Yusuf Peygamber'in soyundan gelen Nun'un oğluydu. Annesi ise Hz. Musa'nın kardeşıydı. Hz. Musa'dan sonra İsrailoğulları'na peygamber olarak gönderilmişti.

Hz. Musa, kavmiyle birlikte Kızıldeniz'i geçerken ve ardından Tih Çölü'nde geçirdikleri kırk yıl boyunca Hz. Yuşa'yı yanından hiç ayırmamıştı.

Hz. Hızır'la görüşmek üzere çıktığı yolculukta da yanında o vardı. Vefatından sonra ise onu kendi yerine vekil bırakmıştı.

İsrailoğulları, yıllarca Firavun'un zulmü altında pısrıklaşıp savaşma cesaretini kaybetmiş ve Kutsal Topraklar'ı fethetmek için o bölgeye hâkim olan Amâlikalılarla savaşmaktan çekinmişlerdi.

KUTSAL TOPRAKLAR'IN FETHİ

Hız. Musa'nın vefatına yakın Tih Çölü'ndeki kırk yıllık sürgün dönemi bitmiş, yaşlı İsrailoğulları ölmüş, onların yerine harbe hazırlıklı, genç ve cevval bir nesil yetişmişti. Yüce Allah, Hız. Yuşa'ya Kutsal Topraklar'ı fethetmesini emretti.

Hız. Yuşa yiğit ve cesur biriydi ve iyi komutandı. Üç gün içinde İsrailoğulları'nı derleyip topladı ve çölden çıkarıp Şeria Nehri'nin kıyısına kadar getirdi.

Yolculuk sırasında nehrin suları derin olduğu için geçemediler. Üzerinde köprü de yoktu. Hız. Yuşa, Allah'a dua etti ve nehrin üzerinden bir yol açıldı. İsrailoğulları o yoldan geçtikten sonra sular tekrar eskisi gibi akmaya devam etti. Bu bir mucizeydi.

Ardından Eriha şehrini kuşattılar. Kuşatma altı ay sürdü, nihayet bir cuma günü şehir fethedildi. Eriha'dan sonra İlya şehrini de aldılar.

Hız. Yuşa'nın şehirleri fethederek ilerlediğini öğrenen civar şehirlerin beş hükümdarı bir araya gelip İsrailoğulları'na topluca savaş açtılar. Hız. Yuşa'nın ordusu onları da yendi.

Bundan sonra Filistin, Ürdün ve Şam diyarı art arda İsrailoğulları'nın eline geçti. Kudüs de fethedildi. Fetihler yedi yıl sürdü.

Bir şehrin fethi esnasında kuşatma uzun sürmüştü. Bütün çabalara rağmen surlarda gedik açılamamıştı. Hz. Yuşa dua etti. Bir mucize eseri yer sarsılıp kalenin surları yıkıldı. Hz. Yuşa ve ordusu şehre girip fethettiler.

İsrailoğulları'nın en büyük hayali gerçekleşmiş, vadedilen Kutsal Topraklar'a sahip olmuşlardı.

Hz. Yuşa, bölgenin topraklarını kabileler arasında paylaştırdı ve vefatına kadar onları Tevrat'ın hükümlerine göre yönetti.

Hz. YUŞA'NIN VEFATI

Yuşa Peygamber, Hz. Musa'dan sonra yirmi yedi yıl yaşadı ve yüz yirmi yedi yaşında vefat etti. Kabrinin Nablus'ta veya Halep yakınındaki Mearre şehrinde olduğu tahmin edilmektedir.

Hz. Yuşa'nın birçok yerde makamı vardır. İstanbul'un Beykoz ilçesindeki kendi adıyla anılan tepede de bir makamı vardır.

Hz. Davud

Hz. Yuşa'nın vefatının üzerinden yaklaşık beş yüz yıl geçmişti. Mısır ile Şam arasındaki bölgede Amâlikâlîler hüküm sürüyordu. Amâlikâlîlerin Câlut adında zorba, acımasız, iri cüsseli bir kralları vardı.

Câlut, İsrailoğulları'na saldırıp Filistin topraklarının büyük bölümünü ele geçirdi. Pek çoğunu öldürdü, kadın ve çocuklarını esir aldı. Geri kalanları ise ağır vergilere bağlayarak dar bir alan içine hapsetti.

Câlut, bu saldırı esnasında, Yahudilerin kutsal saydığı ve bağımsızlık sembolü olarak gördükleri sandığı da götürdü. "Tâbut-u Sekine" ya da "Ahit Sandığı" ismi verilen bu sandıkta, Tevrat levhaları ile Hz. Musa ve Hz. Harun'dan kalma bazı kutsal emanetler vardı.

Ev, mal mülk ve yurtlarından olan İsrailoğulları'nın üzüntüsü, Tâbut'un ellerinden çıkmasıyla zirveye çıktı. Kutsal sandığı geri almak ve topraklarına tekrar kavuşmak için bu zorba kralla savaşmak gerekiyordu. Bunun için de iyi ve dirayetli bir krala ihtiyaçları vardı.

YENİ KRAL TÂLUT

O günlerde İsrailoğulları'nın arasında İşmoil Peygamber vardı. Hz. İşmoil'e giderek kendilerine böyle bir kral bulmasını, onun emri altında Amâlikalılarla savaşacaklarını söylediler.

Hz. İşmoil, İsrailoğulları'nın karakterini biliyordu. Nankör, kaypak, bencil bir kavimdi.

Onlara, "Sakin üzerinize savaş farz kılındıktan sonra savaşmaktan vazgeçmeyesiniz" dedi.

Onlar ise, "Bize ne oluyor ki Allah yolunda savaşmayalım? Biz ki yurdumuzdan çıkarılmış, çoluk çocuğumuzdan ayrı düşürülmüşüz" dediler.

Bunun üzerine Hz. İşmoil, Allah'a dua etti, başlarına bir kral tayin etmesini istedi. Yüce Allah da Tâlut adlı birisini onlara komutan ve kral tayin ettiğini bildirdi.

Ne var ki İsrailoğulları'nın soylu ve zenginleri buna itiraz ettiler:

"O bizim üzerimize nasıl kral olabilir? Tâlut yoksul ve halktan biri. Biz saltanata ondan daha layığız."

İsrailoğulları'nın ileri gelenlerine göre iktidar, soylu ve büyük servet sahiplerinin olmalıydı. Sıradan halktan biri kral olamazdı.

Verdikleri sözde durmamışlardı işte... İşmoil Peygamber'in güvenmediği kadar vardı. Hz. İşmoil onlara şu karşılığı verdi:

"Onu sizin üzerinize ben değil Allah seçti. Ve onu, ilim ve kuvvet bakımından sizden güçlü kıldı. Allah hükümdarlığı dilediğine verir. Allah'ın ilmi her şeyi kuşatır ve O her şeyi bilir."

Tâlut'un krallığına itiraz eden İsrailoğulları bu sefer de, "Tâlut'u Allah'ın seçtiğini nereden bileceğiz? Bize bunun için bir delil gösterebilirsin" dediler.

Hız. İşmoil:

"Tâlut'un krallığına delil, kaybettiğiniz sandığı (Tâbut) size geri getirmesidir."

Yüce Allah, kutsal sandık Tâbut'u melekler vasıtasıyla getirtip Tâlut'un evinin önüne koydurdu. Bunu gören İsrailoğulları da ister istemez onun krallığını kabul ettiler.

ORDUNUN NEHİRLE İMTİHANI

Bundan sonra Tâlut, tam yetkiyle İsrailoğulları'nın başına geçti. Hemen hazırlıklara başladı ve kısa sürede büyük bir ordu kurup Câlut'un üzerine yürüdü.

Hava çok sıcaktı ve askerler susamıştı. Bu sırada Hz. İşmoil'e Allah'tan bir vahiy geldi. İlahî emri askerlerine Tâlut tebliğ etti:

"Allah sizi bir nehirle imtihan edecek. Kim kanıncaya kadar ondan içerse benden değildir. Ancak bir avuç kadar içmenin zararı yoktur."

Allah, krallarına itaat edip etmediklerini bu imtihanla sınayacaktı.

Söz konusu nehrin kenarına vardıklarında askerlerin çoğu o sudan kana kana içti. Sudan içenler takatten kesilip nehrin kenarına hâlsiz ve bitkin vaziyette yığıldılar.

Tâlut ve ona gönülden inananlar ise bir avuç suyla yetinmiş ve imtihanı kazanarak nehri geçmeyi başarmışlardı.

Ancak geçenlerin sayısı kalanlara göre çok çok azdı. Birkaç yüz kişiye karşılık binler...

Nehri geçemeyenler, kendileri gibi diğerlerinin şevkini kırarak savaştan alıkoymak istediler.

"Bugün bizim Câlut ve askerlerine karşı koyacak gücümüz yok" dediler.

Nehri geçen, Tâlut'a bağlı az sayıdaki inanmış insan ise onlara şu karşılığı verdi:

"Nice sayıca az ama samimi topluluk, Allah'ın izni ve yardımıyla kendilerinden kat kat üstün toplulukları yenmiştir. Allah sabredenlerle beraberdir."

CÂLUT İLE DAVUD KARŞI KARŞIYA

Sonunda iki ordu karşı karşıya geldi. Câlut'un ordusu hem kalabalık hem de silah bakımından üstündü.

Tâlut ve askerleri, Allah'a şöyle yalvardılar:

"Ey Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır. Bize dayanma gücü ve cesaret ver. Şu kâfir topluluğa karşı bize yardım et."

O günkü savaş geleneğine göre, önce iki ordudan birer kişi meydana çıkar ve teke tek dövüşürdü. Düşman ordusundan bizzat Câlut'un kendisi çıktı. Savaş elbisesini giymiş, silahlarını da kuşanmıştı. İri cüssesiyle çok korkunç görünüyordu.

"Ey Tâlut!" diye bağırdı. "En iyi savaşçını gönder, bire bir savaşalım! Kim kazanırsa ölen kişinin krallığı onun olsun."

Tâlut askerlerine dönerek, "Câlut'la dövüşmek isteyen var mı?" diye sordu.